

ועבודה תמה היא, [וסידור האברים שביום, עבודה אחרת היא].

אולם מסקנת הגמרא, שאין ללמוד מהמשנה בפרק שלישי, שסידור שני גזירי עצים היה בלילה ולא ביום, כי יתכן שהיה צריך להיעשות ביום, ואף על פי כן לא הקפיד עליו הממונה, משום שיש לדבר תקנה.

שאם היו מסדרים את שני גזירי העצים בלילה, כשהיה נודע הדבר, היו מפרקים וחוזרים ומסדרים ביום, ולכן לא תקנו לצאת לבדוק אם האיר המזרח.

ורק משום שחיתת התמיד, שאם תהיה בלילה אין לו תקנה, אלא הוא נפסל וצריך להביא אחר, הטריחו לצאת לבדוק אם האיר המזרח.

ואם כן מאחר שאין להוכיח ממשנה זו אם סידור שני גזירי העצים היה בלילה או ביום אין ממשנה זו לא קושיה על לשון ראשון ולא ראייה ללשון שני.

ביאור לשון שני כפירוש התוס'

עד עתה נתבארה כל הסוגיה כפי שיטת רש"י ולהלן נכתוב בעזה"י את מהלך הלשון השני בסוגיה כפי שיטת התוס'.

מתחילה אמרו, שלדברי רבי אסי אמר רבי יוחנן, זר שסידר את המערכה, חייב על כך מיתה.

[וללשון ראשון, הקשה על כך רבי זירא, משום שלא מצינו עבודת לילה שזר חייב עליה מיתה].
וללשון שני, קושית רבי זירא היא, שלא מצינו עבודה שיש אחריה עבודה, שזר חייב עליה, שכן לדברי הכל, אין זר חייב אלא על עבודה תמה, ומכיון שאחרי סידור המערכה יש סידור שני גזירי עצים, לא יתחייב הזר על סידור שני גזירי עצים.

ורצו לדחות את קושיית רבי זירא, לומר, שסידור המערכה נחשב עבודה תמה, אף על פי שיש אחריו סידור שני גזירי עצים, משום שדווקא כשהעבודה האחרת באותו זמן של עבודה זו, העבודה הראשונה אינה נחשבת עבודה תמה, אבל כשהעבודה האחרת היא בזמן אחר, מאחר שבזמן העבודה הראשונה אין עבודה אחרת, היא נחשבת עבודה תמה, ואם כן, אף על פי שאחרי סידור המערכה יש סידור שני גזירי עצים, מאחר שסידור המערכה זמנו בלילה, וסידור שני גזירי עצים זמנו ביום, אין להחשיבו כהמשך סידור המערכה, וסידור המערכה נחשב כעבודה תמה, ולכן הזר מתחייב עליה.

וראייה ראשונה לסברא זו, ממה שמצינו, שזר מתחייב על הקטרת אברים ופדרים, אף על פי שיש אחר כך עבודה נוספת, שהיא תרומת הדשן, הנעשית ממה שנתעכל מהאברים ופדרים.